

Fabrice Colin, Clément Lefèvre

Cele o mie
de gări ale lui
Edgar

Traducere din limba franceză
de Ludovic-Ștefan Skultety

Edgar așteaptă trenul. Ce lungă-i așteptarea!

Stă pe o bancă, pe un peron luuung, cască și se-ntinde, numără norii. Ei poftim, ai zice că acele ceasului au încetat să se mai învârtă! Iar șeful de gară? Se vede cât de colo c-a ațipit!

Ei bine..., își spune în sinea lui. Nu-s obligat să rămân în loc și să nu fac nimic.

În holul cel mare al gării e un automat de dulciuri. Edgar scoate o monedă, dar... ce ciudat! Automatul n-o acceptă.

— Hei! Mă poate ajuta careva?

Niciun răspuns.

În ghereta lui, vânzătorul de bilete doarme buștean.

Edgar se plimbă încolo și-ncoace, ezită. Ce bizară-i gara asta...

Și toate panourile de aici! Și lucrurile vechi și pulbera asta fină! Parcă ești într-un muzeu. Îți mai trebuie o gogoasă și ar fi perfect.

Dintr-odată, podeaua începe să trepideze.

Fir-ar să fie! Edgar iese în grabă, se repede în mijlocul peronului, dar... prea târziu!

Trenul lui trece ca o săgeată, fără să oprească.

— Domnule, domnule!

Șeful de gară deschide un ochi.

— L-ai ratat, micuțule. Dar poate dacă te grăbești nițel până la stația următoare...

Ce bicicletă frumoasă, a cui o fi?
A nimănui.
Edgar se suie-n șa.

Sub soarele care se amuză pe seama lui, străbate pajiștea.
Șeful de gară i-a arătat o scurtătură.
— Pedalează cu nădejde, băiete! i-a zis. Niciodată nu-i prea târziu!

Pe drum, voci prietenoase îl încurajează.
În vârful dealului se ivește o cetățuie cam ciudată.
Când și când, bicicleta zboară. Ce bine!

În sfârșit, iată-l ajuns.
Se dă jos, repejor, se avântă...
— Trenul de azi? Îmi pare rău, puștiule. Acum cinci minute a trecut pe-aici. Dar, dacă o iei prin pădure...

Edgar n-a mai condus până acum o mașină.
Mai ales una așa extravagantă!
În vale, trenul își continuă cursa nebună, șuierând voios.
Edgar claxonează și iar claxonează.
— Așteaptă-mă, cap sec!

Nu trece mult, și zărește a treia stație, care are podul prăbușit.
Ha! își zice Edgar. *De data asta, o să oprească.*
Ei aș, ți-ai găsit!

Edgar nu e singurul supărat foc.
Călătorii protestează, flutură biletele.
— Nu și nu! N-o să așteptăm până mâine!

Șeful de gară e în mare încurcătură.
Împarte bomboane, cărți poștale, suc de anason cu mentă,
lapte în pahare... degeaba.

— Ce-ați vrea să vă zic? geme bietul de el. N-aveți decât să luați autobuzul!

Călătorii devin atenți.

— Autobuzul? De ce nu! Atâta doar că ne trebuie un șofer.

— Cine are permis de conducere?

— Nimeni, zice Edgar. Eu însă am șapca potrivită! Pofțiți în autobuz!

Pe drum, toată lumea cântă și se amuză.
Doar Edgar rămâne concentrat, cu ochii țintă înainte. Vrea neapărat să prindă trenul.

